

**WORD
VOLWASSEN,**

EVE

Roman

BROWN

Zij is een vrolijke chaot,
hij een serieuze controlfreak.
Ze zijn totale tegenpolen...
tot nu

TALIA HIBBERT

Zussen Brown deel 3

Talia Hibbert

Word volwassen, Eve Brown

Zussen Brown-serie – deel 3

Vertaling Els Brevink

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Noot van de auteur

In dit boek worden kinderverwaarlozing en anti-autistisch validisme genoemd. Als dat voor jou gevoelige onderwerpen zijn, houd er dan bij het lezen alsjeblieft rekening mee dat ze aan bod zullen komen. (En wees gerust: uiteindelijk overwint vreugde.) Je moet ook weten dat ik er bij het schrijven van dit boek voor heb gekozen om het bestaan van COVID-19 te negeren. Ik hoop dat dit boek een vorm van ontsnapping biedt.

Hoofdstuk 1

Eve Brown hield geen dagboek bij. Ze had een *journal*. Er was een verschil.

Dagboeken waren vreselijk georganiseerd en afschuwelijk bezig. Er kwamen data en plannen en regelmatige notities en het verstikkende gewicht van verplichtingen bij kijken. Een journal, daarentegen, was een heerlijk wild en onstuimig ding. Je kon een journal wekenlang verwaarlozen en het dan op een zaterdagavond onder invloed van wijn en marshmallows weer openslaan zonder ook maar een grammetje schuldgevoel te voelen. Een vrouw kon schrijven over de droom die ze vannacht had gehad, of over haar groeiende bezorgdheid over het gebrek aan richting in haar leven, of over haar wrok tegen de schrijver van de spannende fanfictie *Tasting Captain America* op AO3, die geen nieuw hoofdstuk meer online had gezet sinds de geweldige cliffhanger met tietenneuken in december 2017. Bijvoorbeeld.

Kortom, door de aard van *journaling* was het onmogelijk om het verkeerd te doen. Eve had veel journals. Ze was er nogal dol op.

Dus was er een betere manier om een fijne, luie zondagochtend in augustus door te brengen dan met in haar journal schrijven over de verbluffende opkomst en onmiskenbare val van haar recentste carrière?

Ze ging zitten, rekte zich uit, klauterde uit haar tweepersonsbed en trok de velours gordijnen voor haar kamerhoge ramen open. Terwijl het felle zomerlicht de kamer in stroomde, gooide

Eve haar zijden slaapmuts opzij, trapte ze de kousen met shea-boter waarin ze had geslapen uit, pakte ze haar journal van haar nachtkastje, en bladerde ze door de pagina's met gouden rand. Ze nestelde zich weer in bed en begon.

Goedemorgen, lieverd.

Het journal was natuurlijk de lieverd.

Cecelia's bruiloft is inmiddels acht dagen geleden. Het spijt me dat ik niet eerder heb geschreven, maar je bent een levenloos object, dus het doet er niet echt toe.

Helaas moet ik melden dat alles niet 100 procent volgens plan is gegaan. Er was enige opschudding omdat Cecilia's korset zachtgeel was in plaats van ivoor, maar die kwestie heb ik opgelost door haar aan te moedigen een Xanax van Gigi te nemen. Dan was er nog de onbeduidende drukte om de duiven - ze zóúden eigenlijk boven Cecelia en Gareth worden vrijgelaten voor de foto's, maar ik ontdekte vlak voor de ceremonie dat hun africhter (dan bedoel ik dus de africhter van de duiven, niet die van Cece en Gareth (ik was hún africhter, als ik eerlijk ben)) ze twee dagen (!!!) niet had gevoerd, zodat ze niet op de gasten zouden poepen. Maar echt, als men wil werken met de wonderen van het dierenrijk moet men hun gebruiken respecteren en maar berusten in een beetje vogelpoep hier en daar. Men moet die arme dieren zéker niet vithongeren om dat beetje vogelpoep te vermijden. Dat weet elk verstandig mens.

Dus misschien werd ik driftig en liet ik ze helemaal vrij. De duiven, bedoel ik. Ze zijn duidelijk gemaakt om vrij te zijn - vandaar de vleugels, et cetera. Helaas eiste de africhter dat ik voor ze zou betalen, wat niet onredelijk was. Het blijkt dat duiven erg duur zijn, dus heb ik om een voorschot op mijn maandelijkse toelage uit het trustfonds moeten vragen. Hopelijk merkt moeder het niet.

Hoe dan ook, lieverd, dit is mijn punt: Cecelia en ik hebben helaas ruzie. Het lijkt erop dat ze zich erg had verheugd op de bovengenoemde duiven, en misschien was ze wat loslippiger door de Xanax, maar ze noemde me een egoïstische jaloeuze koe, dus noemde ik haar een ondankbare verspilling van ruimte en scheurde ik de sleep van haar Vera Wang. Per ongeluk, natuurlijk. Ik heb hem gerepareerd - min of meer - voor de ceremonie echt begon, dus ik zie het probleem niet helemaal.

Maar ik ken de lieflijke Cecelia, dus ik weet zeker dat ze haar huwelijksreis op Fiji zal doorbrengen met klagen over mijn diensten op allerlei bridezilla-forums om mijn droomcarrière te saboteren. Natuurlijk staat ze alleen maar zelf voor schut, want ik heb geen droomcarrière en ik heb Eve Antonia Bruiloften al van de aardbodem weggevaagd. En dan zegt Chloë dat ik niet efficiënt ben!

Ha.

Eve maakte haar notitie af en deed het journal dicht met een tevreden glimlach - of met een glimlach die tevreden had móé-ten zijn, maar die een beetje triest en enigszins misselijk voelde.

Ze kende Cecelia al sinds haar schooltijd. Ze had zich altijd

een beetje nerveus in haar buurt gevoeld, wat Eve vaak had in de buurt van – nou, van de mensheid in het algemeen. Alsof ze altijd balanceerde op de rand van de gemakkelijke, vermakelijke vriendin die mensen er graag bij hadden, of de irritante puinhoop die mensen graag van de rand de afgrond in schopten.

Nu was ze met Cecelia van die rand gesprongen en dat maakte een kronkelende kuil van haar maag.

Eve was duidelijk humeurig. Misschien moest ze weer gaan slapen, of een liefdesroman in één ruk uitlezen, of...

Nee. Niet kniezen. Humeur of geen humeur, ze had verantwoordelijkheden. Iemand moest Gigi's tropische vissen voeren, ook al vergat Gigi het tegenwoordig zelden zelf te doen en begonnen de vissen behoorlijk dik te worden. Iemand moest...

Hmm. Eve wist zeker dat ze ook andere nuttige dingen deed, maar er schoot haar nu niets te binnen.

Ze schudde haar dipje van zich af, koos haar lied voor de dag – 'Don't Rain on My Parade', om haar op te vrolijken – klikte op repeat en stopte een van haar AirPods in haar oor. Nu haar soundtrack was gekozen, stond ze op, kledde ze zich aan en liep ze naar de enorme keuken van marmer en chroom, waar ze haar beide ouders in grimmige stemming aantrof.

'O jee,' mompelde Eve. Ze stopte pardoes in de deuropening.

Mam ijsbeerde somber bij de broodrooster. Haar lichtblauwe pak liet haar amberkleurige huid stralen, wat de vlammeende woede in haar lichtbruine ogen echt benadrukte. Haar vader stond stoïcijns en ernstig bij het Zwitserse koffiezetapparaat, terwijl het zonlicht dat fel door de glazen deuren naar binnen scheen zijn kale, bruine hoofd liet glanzen.

'Goedemorgen, Evie-boontje,' zei hij. Toen wankelde zijn plechtige uitdrukking en zag ze een glimp van zijn gebruikelijke glimlach. 'Dat is een leuk shirt.'

Eve keek omlaag naar haar shirt, dat een prachtige oranje kleur

had, met de tekst SORRY, NU AL VERVEELD in turquoise op haar borst. ‘Bedankt, pap.’

‘Echt, ik heb geen idee waar je ze vandaan...’

Mam rolde met haar ogen, maakte een wanhoopsgebaar en snauwde: ‘Godallemachtig, Martin!’

‘O, ah, ja.’ Pap schraapte zijn keel en probeerde het nog eens. ‘Eve,’ zei hij streng, ‘je moeder en ik willen met je praten.’

Geweldig, zij waren ook humeurig. Aangezien Eve haar best deed om opgewekt te zijn, was dat niet bijzonder ideaal. Ze zuchtte en liep de keuken in. Ze zette haar stappen op de maat van Barbra’s doortastende staccato. Gigi en Shivani zaten aan de marmeren ontbijtbar aan de andere kant van de kamer. Shivani at van iets dat zo te zien een spinazieomelet was, terwijl Gigi af en toe een hapje stal tussen de elegante slokjes van haar gebruikelijke Bloody Mary-smoothie door.

Niet bereid om zich te laten aansteken door de knorrigheid van haar ouders, kwetterde Eve: ‘Hallo, grootmoeder, groot-Shivani,’ en griste ze een fles Perrier uit de koelkast. Toen draaide ze zich eindelijk om naar mam en pap. ‘Ik dacht dat jullie vanochtend spinning voor stellen hadden.’

‘O néé, lief klein citroentje van me,’ mengde Gigi zich erin. ‘Hoe kunnen ze in vredesnaam spinnen als ze volwassen kinderen hebben om te overvallen in de keuken?’

‘Zo zou ik onenigheid met mijn 26-jarige kroost ook benaderen,’ mompelde Shivani. Toen mam nijdig haar kant op keek, liet Shivani een serene glimlach zien en zwierde ze haar lange, grijzende paardenstaart over haar schouder.

Gigi grijnsde goedkeurend.

Het was dus officieel: Eve was inderdaad in een hinderlaag gelopen. Ze beet op haar lip en vroeg: ‘Heb ik iets verkeerd gedaan? O jee, ben ik de kranen weer vergeten?’ Het was al acht jaar geleden dat ze haar badkamer per ongeluk zo ernstig had laten

overstromen dat er een klein beetje vloer/plafond was ingestort, maar ze bleef enigszins nerveus over een mogelijke herhaling.

Mam liet een bittere lach ontsnappen. ‘De kránen!’ herhaalde ze, op eerlijk gezegd overdreven dramatische toon. ‘O, Eve, ik wou dat het probleem zo simpel was als kránen!’

‘Doe toch rustig, Joy,’ zei Gigi geërgerd. ‘Je uitstraling geeft me een migraine.’

‘Moeder,’ zei pap waarschuwend.

‘Ja, lieverd?’ zei Gigi onschuldig.

‘Allemachtig,’ zei mam... nijdig. ‘Eve, we zetten dit voort in de studeerkamer.’

***

‘De studeerkamer’ was mams kantoor, een nette, opgeruimde kamer op de begane grond in het huis van de familie. Er hing een atmosfeer van concentratie en succes, wat Eve buitengewoon benauwend vond. Ze wiebelde ongemakkelijk op haar stoel onder de geconcentreerde blik van haar ouders.

‘Waar,’ vroeg mam, zoals altijd meteen ter zake, ‘is je website?’

Eve knipperde met haar ogen. Ze had in haar tijd vele websites gehad. Haar oudste zus Chloë was een webdesigner en Eve was altijd een trouwe cliënte geweest. ‘Eh...’ Voor ze een antwoord kon formuleren – een mooi, nauwkeurig antwoord dat alle relevante informatie bevatte op precies de manier die ze wilde – sprak mam weer. Dat was het lastige aan mam. Aan bijna al Eves familieleden, eigenlijk. Ze waren allemaal zo snél en zo onverdeeld meedogenloos en hun intellect blies Eve rond als paardenbloempluis in een orkaan.

‘Ik heb mijn goede vriendin Harriet Hains,’ zei mam, ‘naar jouw bedrijf verwezen, omdat haar dochter sinds kort verloofd is en omdat ik zo trots was op het succes dat je vorige week van

Cecelia's bruiloft hebt gemaakt.'

Heel even koesterde Eve zich in de gloed van dat ene woord: *trots*. Mam was trots geweest. Eve had, een dag lang, iets bereikt wat haar briljante en deskundige moeder genoeg waardeerde om het 'een succes' te noemen. Een bruisende warmte begon zich voorzichtig vanuit haar borst te verspreiden – tot Eve zich herinnerde dat haar succes nu voorbij was. Omdat ze de boel achter de schermen had verkloot. Alweer.

Waarom deed ze het nog? Waarom probeerde ze het überhaupt?
Dat doe je niet, niet echt. Niet meer.

'Harriet zei tegen me,' ging mam verder, 'dat de URL van je website alleen maar naar een foutmelding leidde. Ik ben zelf op onderzoek uitgegaan en kan online geen spoor van je huwelijksplannerbedrijf vinden.' Mam pauzeerde een moment en haar frons werd verward. 'Behalve een grotendeels onsamenhangend forumbericht waarin werd beweerd dat je een hele troep witte duiven hebt gestolen, maar dat is een overduidelijk knettergekke beschuldiging.'

'Overduidelijk,' beaamde Eve. 'Ik heb voor die duiven betaald, ligende koe dat ze is.'

Mam schonk haar een ijzige blik. 'Pardón, Eve Antonia Brown?'

'Laten we ons concentreren op de kwestie waar het over gaat, lieverd,' kwam pap tussenbeide. 'Eve. Wat is er met je bedrijf gebeurd?'

Ah. Ja. Nou. Daar zat de moeilijkheid. 'Het punt is, pap, mam... Ik heb besloten dat huwelijksplanning het toch niet helemaal voor mij is. Dus heb ik het bedrijf opgedoekt, de website verwijderd, de URL uitgeschakeld, en alle verbonden accounts op sociale media afgesloten.' Het was het beste, had Eve ontdekt, om de pleister er in één ruk af te trekken.

Er was een stilte. Toen zei mam minnetjes: 'Dus je hebt het opgegeven. Alweer.'

Eve slikte, plotseling slecht op haar gemak. ‘Nou, nee, niet exact. Het was ook maar een ervaring waar ik per ongeluk op ben gestuit. Cecelia’s eerste huwelijksplanner was waardeloos, dus...’

‘Ze was een gewone vrouw die niet kon omgaan met zo’n verwend nest als Cecelia Bradley-Coutts,’ liet pap van zich horen. Zijn wenkbrauwen waren gefronst. ‘Maar jij kon het wel. Je deed het. En je leek je te vermaken, Eve. We dachten dat je je... roeping had gevonden.’

Een druppel koud zweet begon, langzaam en gestaag, over Eves ruggengraat omlaag te kruipen. Haar roeping? Eve was niet het soort vrouw dat een roeping had. ‘Het is voor mijn eigen bestwil, hoor,’ zei ze. Haar stem ging voor ‘luchtig’ maar kwam op ‘krassend’ uit. ‘Alles ging verdacht goed. Zo’n succes zou ik gewoonweg niet hebben kunnen herhalen. Ik zou mezelf niet willen teleurstellen.’

Pap staarde beteuterd naar haar. ‘Maar Eve. Je stelt óns teleur.’

Oef. Rake klappen van het ouderlijk kamp, dus.

‘Je kunt niet maar alles uit de weg gaan zodat je nooit zult falen,’ zei hij vriendelijk. ‘Mislukking is een noodzakelijk onderdeel van ontwikkeling.’

Ze wilde zeggen: ‘Dat denken jullie, ja.’ Eves ouders waren verdorie nog nooit ergens niet in geslaagd. Eves ouders wisten wie ze waren en waar ze toe in staat waren, net als haar zussen. Maar Eve? Het enige wat Eve echt wist, was hoe ze leuk moest zijn en uit ervaring wist ze dat ze het bij dat sterke punt moest laten en geen te hoge doelen moest stellen.

Ooit had ze wel hoog gegrepen. Maar het deed zo vreselijk veel pijn om te vallen.

‘Het is mooi geweest, Eve,’ zei mam in de stilte. ‘Je bent 26 jaar oud, intelligent en absoluut bekwaam, maar je verspilt je tijd en kansen als een... als een verwend nest. Net als Cecelia.’

Eve hapte verontwaardigd naar adem. ‘Ik ben níét verwend!’

Ze dacht even na. ‘Nou, misschien ben ik licht verwend. Maar ik vind dat ik er nogal charmant mee omga, vinden jullie niet?’

Niemand lachte. Zelfs pap niet. Hij keek juist best kwaad toen hij van haar vroeg: ‘Door hoeveel carrières wil je nog heen fladderen terwijl je thuis woont en leeft van het geld dat wij je geven? Je zussen zijn op zichzelf gaan wonen en ze werken – verdomd hard – ook al hoeven ze dat niet te doen. Maar jij... Jij bent gestopt met de toneelschool. Je bent gestopt met je studie rechten. Je hebt het opgegeven om docent te worden. Je ging van grafisch ontwerp naar cupcakes naar die piepkleine violen die je maakte...’

‘Ik wil het niet over de violen hebben,’ zei Eve bedrukt. Ze had ze erg leuk gevonden, maar ze wist maar wat goed dat ze geen carrière kon maken van iets wat ze léúik vond. Dat waren altijd de mislukkingen die het meeste pijn deden.

‘Je wilt het nérgens over hebben!’ ontplofte pap. ‘Je begint aan het ene na het andere beroep en je neemt de benen voor je écht ergens aan begint. Je moeder en ik zijn het trustfonds niet begonnen zodat onze dochters maar wat konden lanterfanten,’ zei hij. ‘We begonnen het omdat Gigi en ik niets hadden toen ik een kleine jongen was. En omdat er zoveel situaties in het leven zijn waar je met geen mogelijkheid aan kunt ontsnappen als je geen vangnet hebt. Maar wat jij doet, Eve, is misbruik maken van je privilege. En ik ben teleurgesteld.’

Die woorden brandden. Haar hart begon te bonzen en haar bloed stroomde hard genoeg door haar oren om Barbra’s geruststellende beat te overstemmen. Ze probeerde het te verwerken en de juiste woorden te vinden om zichzelf te verklaren, maar het gesprek racete al verder zonder haar, een snelrein die ze nooit had kunnen inhalen.

‘We hebben besloten,’ zei mam, ‘om je niet langer te betalen uit het trustfonds. Je zult van je spaargeld moeten overleven tot je een baan hebt gevonden.’

Spaargeld? Wie had er verdomme spaárgeld?

Pap nam het over. ‘Je mag hier nog drie maanden blijven. Dat zou meer dan genoeg tijd moeten zijn om een eigen woning te zoeken.’

‘Wacht. Wat? Schoppen jullie me eruit?’

Mam ging verder alsof Eve niets had gezegd. ‘Je vader en ik hebben dit uitvoerig besproken. We willen graag dat je minstens een jaar dezelfde baan hebt voor we je toelage weer gaan overmaken. We weten dat het moeilijk kan zijn om fatsoenlijk werk te vinden met zo’n... uniek cv, dus hebben we een aantal posities voor je klaargezet binnen onze eigen bedrijven.’

Eve schoof naar achteren op haar stoel. Haar hoofd tolde terwijl ze probeerde het gesprek bij te benen. ‘Maar... ik ben al gestopt met rechten.’ Eve had maar een paar werkgroepen met hypergefocuste genieën nodig gehad om te beseffen dat ze lang niet slim genoeg was om te begrijpen hoe de ongeschreven grondwet in elkaar stak.

Mams mond verstrakte. ‘Nou, er is ook altijd nog de accountantsfirma van je vader.’

Nu was Eve echt ontsteld. ‘Accountant worden? Ik kan amper tellen!’

Mam kneep haar ogen toe. ‘Niet spotten, Eve.’

‘Je hebt gelijk. Ik wíl niet tellen. En ik wil niet dat mijn ouders me een baan geven omdat ik te nutteloos ben om er zelf een te krijgen. Want dat ben ik níét.’ Ook al voelde ze zich wel zo, soms.

‘Nee,’ beaamde mam, ‘alleen te doelloos om een baan vol te houden. Om het zware werk te doen nadat de spanning en de glamour zijn verdwenen. Te onrijp om verstandig te zijn. Wanneer word je nou eens volwassen, Eve? Echt, het is beschamend...’

En daar was het. Eve zoog een teug adem naar binnen en knipperde met haar ogen om de hete tranen die in haar ooghoeken prikten weg te dwingen. Ze waren meer schok dan pijn, zoals de

tranen die je kreeg als je je elleboog stootte. Maar ze zou helemaal niet geschokt moeten zijn, of wel? Natuurlijk zagen haar ouders haar zo. Natuurlijk vonden ze haar een kinderachtig klein blaag. Ze had niemand ooit een reden gegeven om haar anders te zien.

‘Ik... Ik moet gaan,’ zei ze, terwijl ze snel opstond. Haar stem klonk zwaar door de tranen. Beschamend. Ze was zo verrekt beschamend, huilend als een kind omdat haar moeder haar de waarheid had gezegd, en nu vluchtte ze bij alles weg omdat ze niet sterk genoeg was om met de druk om te gaan.

‘Eve, lieverd,’ begon mam. Ze klonk al zachter, vol spijt. Hierna zou ze zeggen: ‘sorry, dat meende ik niet,’ en dan zou iedereen besluiten dat het zo wel genoeg was voor vandaag en dat de arme, fragiele baby van de familie weer een tijd met rust zou worden gelaten, omdat iedereen wist dat Eve niet tegen moeilijke gesprekken kon.

Ze wilde meer zijn dan dit. Dat wilde ze echt.

Ze wist alleen niet hoe.

‘Geen zorgen,’ zei ze scherp. ‘Ik heb geluisterd naar alles wat jullie te zeggen hadden en ik neem het heel serieus. Jullie hoeven me niet meer te betuttelen. Ik zal dit zelf afhandelen en ik zal proberen om jullie al doende niet teleur te stellen of... of in verlégenheid te brengen.’ *Maar nu moet ik gaan voor ik mezelf volledig ondermijn door in tranen uit te barsten.* Ze keerde haar bedroefde ouders de rug toe en maakte zich uit de voeten.

Eve Brown is een chaoot eerste klas. Hoe hard ze ook haar best doet, er gaat altijd wel iets compleet mis. Maar als ze een heel dure bruiloft verpest – waarom vond iedereen het zo'n raar idee dat ze die arme duiven bevrijdde? – hebben haar ouders het gehad! Eve moet een serieuze baan zoeken en bewijzen dat ze op eigen benen kan staan. Maar hoe?

B&B-eigenaar Jacob Wayne is een controlfreak en streeft naar perfectie. Als de paarsharige tornado Eve solliciteert op zijn vacature voor een nieuwe chef, wijst hij haar meteen af. Geen. Schijn. Van. Kans. Maar dan rijdt Eve hem aan – compleet per ongeluk, natuurlijk. Met een gebroken arm en een onderbezette B&B heeft Jacob geen andere optie: hij heeft Eve nodig. Al snel heeft ze zijn keuken, logeerkamer en leven overgenomen. Net als Eve is ook de aantrekkingskracht tussen de twee niet te negeren...

De Engelse **TALIA HIBBERT** is een *New York Times*-bestsellerauteur die in een slaapkamer vol boeken woont. Vermoedelijk is er een wereld buiten die kamer, maar dat moet ze nog onderzoeken. Met *Word volwassen*, *Eve Brown* rondt ze haar geweldige romcom-serie vol diversiteit en sexiness over de drie zussen Brown prachtig af.

‘Deze enemies-to-lovers, opposites-attract roman is zó lief. De hele Zussen Brown-serie moet door elke romance-lover gelezen worden!’ – *PopSugar*

Lees ook
in de serie:

Z&K

ISBN 978 90 2054 433 6 NUR 340

9 789020 544336

www.zomerenkeuning.nl